

TONDA

XII

XI

I

X

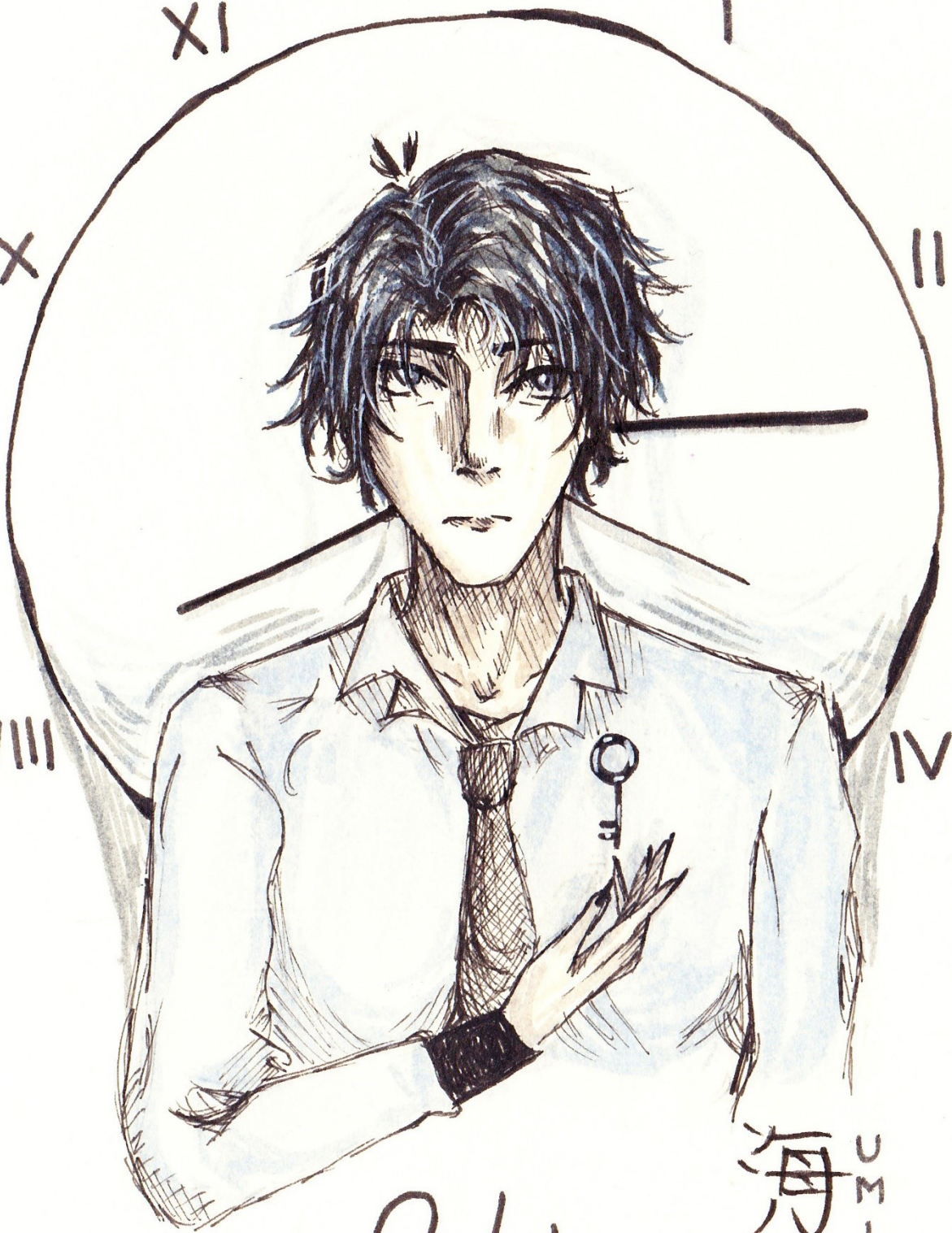
II

IX

III

VIII

IV

海

24

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Recenze	2
Příběhy	4
Básničky	11
Luštění	16
Práce dětí z 3. tříd	24
Tip na výlet	27
Komiks	28

Redakce časopisu:

Táňa Abžalova (Táňa), Hana Bertlová (Hani), Kristina Barth (Kristi), Karolína Bertlová (Carol), Karolína Bratková (Kája), Pavel Dolejš (Pavel), Žofie Faugnerová (Žofka), Benjamin Heřt (Ben), Tobiáš Heřt (Tobi), Marek Hlaváček (Mára), Zita Chloupková (Zita), David Kment (Dáda), Gréta Kokešová (Grétka), Nela Koňářiková (Nela), Eliška Kordová (Eli), Anna Kořínková (Ani), Tomáš Kovář (Tom), Ema Krtková (Ema), Michal Krupka (Michal), Alisa Kurtynina (Alisa), Ela Posoldová (Ela), Johana Posoldová (Johy), Alvy Procházka (Alvy), Sofie Řeháková (Sofi), Martin Skála (Martin), Anna Spěvácová (Áňa), Stella Vojtíšková (Stella)

Obálku nakreslila Daria Makitruk

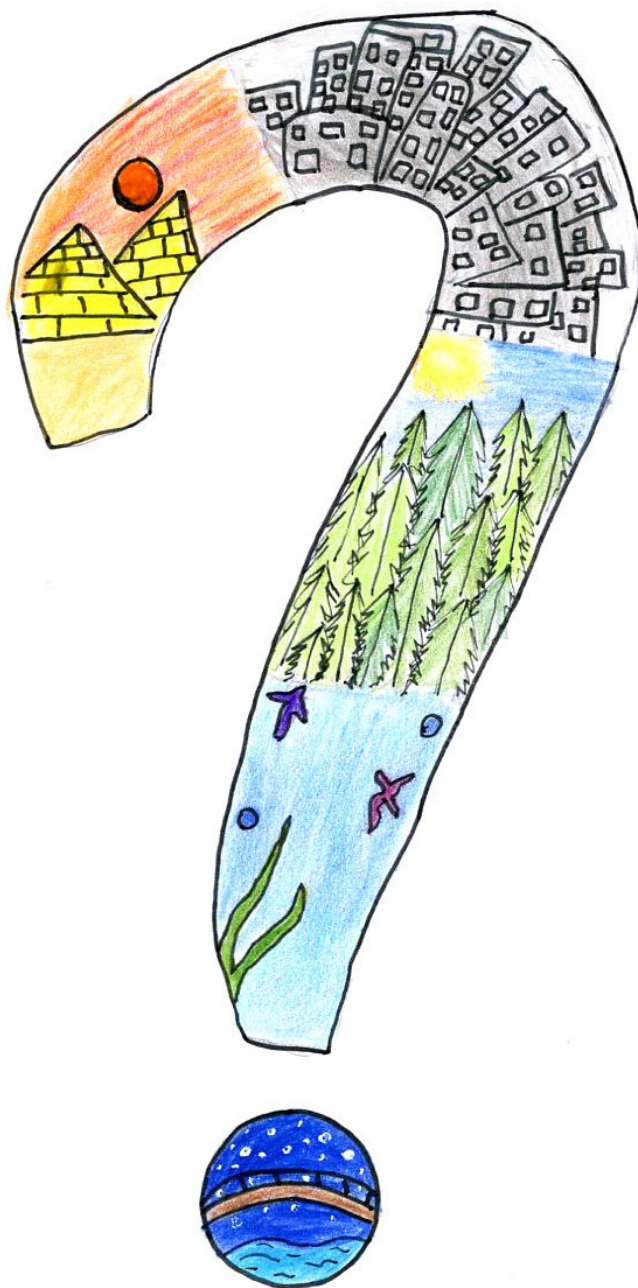
Úvodník

Milí čtenáři a čtenářky,

vítejte u nového vydání časopisu Tonda. Tentokrát to bude tajemství a detektivky. Budete moct luštit, koumat, vybarvovat a řešit. Bude to velice tajemné.

Doufáme, že se vám bude líbit a bude zábavný.

Za redakční radu Stella, Pavel, Kája a Dáda

Dáda, Kája

Tajemný protivník

Agatha Christie

Příběh vypráví o dvou mladých kamarádech Tommym a Pentličce, kteří se během jednoho rozhovoru rozhodnou zřídit si detektivní kancelář. Podají si inzerát v novinách a po malé chvíli se jim ozve muž, který oznamuje záhadné zmizení lodi, ve které byla jeho sestřenice Jane. Moc by chtěl vědět, jestli je v pořádku. Naším hrdinům se úkol líbí i kvůli tajemství, které v sobě skrývá. Nabídku tedy přijmou. Ze začátku moc neví, jak by hledanou osobu našli, proto znovu podají inzerát o Jane, jestli o ní někdo něco neví. Po chvíli jim opravdu někdo napsal... Od té doby se toho hodně stalo. Tommy s Pentličkou se spojili s policií, poznali jednoho soudce a Tommy se vydal na samostatné dobrodružství. Všechno jim dohromady spojovala jedna postava. Tajemný pan Brown, který vede celou bandu zločinců. Má něco společného s probíhající druhou světovou válkou? Jaká tajemství ještě skrývá? A kdo doopravdy je? To se dozvíte v knížce.

Ben

SCARLET A IVY

Ztracené dvojče

(Sophie Cleverly)

Scarlet a Ivy byly nerozlučná dvojčata. Pak ale byla Scarlet přijata na dívčí internátní školu Vranibor, zatímco Ivy poslali k tetě Phoebe. Někdy před začátkem léta jim ale přišel dopis, že Scarlet zemřela. V září následuje další, ve kterém se píše, že Ivy má nastoupit na její místo. Ve škole jí ale slečna Lišková, jedna z profesorek, prozradí, že je to myšleno doslovně. Ivy má předstírat, že je Scarlet, protože vypadá úplně stejně... To je těžké, navíc, když ji ve škole všichni znali. Tím ale nic nekončí. Ivy totiž najde Scarletin deník, ve kterém jí sestra nechala tajnou zprávu. Někde po škole jsou schované další stránky a Ivy je musí najít, aby zjistila, co se jí Scarlet snaží říct.

Napínavý příběh o pravém přátelství, sesterské lásce a velké záhadě jsem si moc užila a věřím, že vám by se líbil také. Kniha není ani krátká, ani dlouhá, a rozhodně ani nudná, ať už se budete bát, nebo smát.

Sofi

Raya a drak

Doporučení na animovaný film:

Jestli už nevíte, co si pustit za film, doporučuji se kouknout na americký animák Raya a drak. Je to rodinný film, je pro mladší, ale i pro starší děti (3-12 let).

Raya je 18 a hledá Sisu Datu, draka, který před pěti sty lety drakokamem zachránil Kumandru před Druuny. Ale když byla malá, drakokam, který je chránil před Druuny, se rozbil na pět kusů. Jeden kus si vzal Hřbet, druhý Spár, třetí Dráp, čtvrtý Chvost a poslední pátý Srdce (v Srdci Raya žije). Ted' je Raya o 6 let starší a snaží se při hledání nezkamenět. Raya najde Sisu a pak začne...

Zachrání Kumandru?

Ema

Tajemství Zámecké ulice

Jsou ulice plné lidí, plné obchodů, ale taky jsou ulice plné tajemství a záhad a právě tam se dnes ve středu 6.10. v 16:04 vydala trojice dětí. Dvě dívky, Amálie a Ema. A jeden chlapec Samuel. Byli už dlouho přátelé a dnes se spolu vydali k Samově babičce, která bydlela v Zámecké ulici. Sam si tam sám nenetroufnul, ale když měl dvě nebojácné dívky po boku, bylo to jiné.

Byla už celkem tma a Samova babička bydlela až na druhém konci Zámecké ulice. V tom Emu někdo popadl za rameno a vtáhl ji do tmy. A najednou zmizel i Sam. A pak ucítila i Amálie, že ji něco tahá za ruku, a vtom spadla. „Amálie, jsi v pořádku?“ Amálie uslyšela příjemný hlas Emy. Když otevřela oči, všude zářilo světlo. „Ze tmy do světla, to pro oči není nic příjemného, ale jo, jsem v pohodě. Kde to jsme?“ Amálie viděla, jak se na ni přišel podívat i Sam. Oba se usmívali. „To je dobře, že jsi v pořádku!“ objala Ema Amálii. „Už jsme o tebe měli strach, to víš, no, byla to rána.“ Amálie si sáhla na místo, kde ji trochu bolela hlava. „Jauvajs!“ vykřikla. „No jo, budeš tam mít bouli!“ zasmál se Sam. Po dlouhém povídání Amálie zjistila, že už se nachází u Samovy babičky a že to byla ona, která je vtáhla do tmy, protože se o ně bála. Všichni tři se rozesmáli. Pak vešla do pokoje babička. „Tak už je ti líp, holčičko? To je dobře, tady vám nesu čerstvé buchtý!“

Po tom, co si všichni pochutnali na buchtách, babička řekla, že je jí to líto, ale že musí jít koupit něco k večeři, a odešla. Když bouchly domovní dveře, stala se věc, kterou Amálie nejméně čekala. Nikdo už se teď nesmál. „Amy, pojď, uvidíš něco neskutečného!“ vykřikla Ema a hned si dala ruku před pus. Oba jí pomohli vstát, všichni si oblékli kabáty a vydali se ven. Byla opravdu zima. Muselo být tak pět stupňů. Šli tmavou ulicí dál a dál. Všichni vešli do úzké uličky. Prošli až na konec. Amálie se úžasem zastavila. Spatřila vnitroblok, ze kterého si ovšem někdo, a nejspíš už hodně dávno, udělal provizorní náměstíčko s fontánou uprostřed, ze které už netekla voda. Na náměstíčku byly obchůdky a zrezlé kolo, které stálo u jednoho obchodu. Náměstí mělo být veselé a hezky působit na lidi (stejně tak to podle Amálie bylo i se Zámeckou ulicí), jenže teď, když se Amálie podívala pořádně, viděla, že obchůdky jsou zešedlé a omlácené. Až na jeden. Bylo to okem téměř nespazlitelné světélko ve výloze jednoho drobného obchůdku skoro u východu. „Co kdybychom se tam šli podívat?“ navrhnul Sam. Amálii to lákalo, ale Ema nechtěla. „Prosím, Emo!“ přemlouvala Amálie Emu. A tak Ema nakonec souhlasila. Vešli do dveří. Bylo to starožitnictví. Nad dveřmi zacinkal zvonek. Amálie se lekla. Otočila se proti dveřím a zády při tom narazila do starého vousatého prodavače. „Jee, dobrý den, moc se omlouvám!“ řekla až moc nahlas Amálie. „Dobrý den. Co si...“ prodavač si odkašlal, „...přejete?“ Prodavač mluvil skoro šepem a chraplavě. „No... víte, my...ehm,“ snažila se prodavači odpovědět Amálie. „Víte, my jsme se přišli jenom podívat a hned zase půjdeme,“ řekla spěšně Ema. „Tak si poslužte. Budu vzadu. Prosím, buďte na vše velmi opatrní.“ Pán mluvil tak potichu, že mu skoro nebylo ani rozumět. Trojice dětí se kolem starého prodavače prosmýkla. Každý do jiné části starožitnictví. Prodavač je ještě chvilku pozoroval a pak odešel dozadu. „Lidi, pojďte sem! Neuvěříte, co jsem našla!“ vykřikla Ema.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ...

Rychle za hranice Tajemství

Bertě zbýval už jeden den na to, aby dorazila ke hranicím. Berta utíkala před vědkyní paní Pelenovou. V zemi Tajemství, kde Berta žila, je přírodní zákon, že každý dostane kouzelnou moc. Berta se ale narodila bez kouzelné moci. Vědkyně paní Pelenová chtěla zjistit, proč to tak je. Tato věc se prý stala i před dvaceti pěti lety nějaké jiné dívce. Tehdy chtěla paní Pelenová zjistit, proč ta dívka nemá kouzelnou moc, ale říká se, že ta dívka bez kouzelné moci se po zkoumání paní Pelenové už nevrátila, jako kdyby umřela. Proto chtěla paní Pelenová své bádání ukončit na Bertě, proč nemá kouzelnou moc. Berta tohle věděla a nechtěla umřít při nějakém zjišťování, proč to tak je. Proto musela Berta pryč ze země Tajemství do země

jménem Anetín. V Anetíně nikdo nemá kouzelnou moc. Jednoho dne uslyšela Berta hlasy. Rychle se schovala do křoví, které bylo poblíž. „Musíme tu holku najít dřív, než stačí utéct za hranice Tajemství,“ řekla ostrým hlasem paní Pelenová. „Poslal jsem na hranice spousty vojáků, takže budeme mít jistotu, že neuteče,“ řekl nějaký mužský hlas. „Chci mít jistotu,“ řekla přísně paní Pelenová. Pak bylo ticho, Berta vykoukla zpoza křoví. Nikoho neviděla, a tak šla dál směrem ke hranicím, k velké kamenné zdi. Když ji v dálce uviděla, byla hrozně nadšená, že zvládla dojít až sem. Vzápětí jí ale došlo, že bude těžké se dostat na druhou stranu. Vzpomněla si, že nějaký muž říkal, že na hranicích jsou vojáci. Vyšplhala na nejbližší strom, který byl vyšší než kamenná zeď, a rozhlédla se. Nedaleko od ní bylo asi deset mužů. Berta byla zoufalá. Přece sem nešla jen proto, aby se nakonec měla vrátit. Na druhé straně hranic uviděla podobný strom, jako byl ten, na kterém teď byla. Něco ji napadlo. Slezla dolů ze stromu a začala hledat kamínky. Vyšplhala znovu na strom a uvázala na svém laně, které pořád nosila s sebou, smyčku. Zhluboka se nadechla, roztočila lano a hodila ho co nejdál a co nejlíp tak, aby se smyčka zachytila na větvi druhého stromu. Povedlo se. Berta vzala jeden kamínek do ruky a hodila jím co nejdál. Bum! Muži se otočili směrem, kde kamínek dopadl. Na to Berta čekala, začala házet další kamínky co nejdál, aby odvrátila pozornost. Muži byli čím dál víc zmatení. Berta hodila poslední kamínek, chytila se lana a jako na liáně se po něm zhoupla ke kamenné zdi. Jeden z mužů si jí všiml a začal volat: „Támhle je, chyťte ji!“ Berta začala přelézat na druhou stranu zdi. Muži se ji snažili stáhnout zpátky dolů, ale Berta byla moc vysoko. Konečně byla na druhé straně! Byla v Anetíně. Z radosti utíkala krajinou, až narazila na malou chaloupku. Napadlo ji, že by tady mohla přespát. Zaklepala a přišla jí otevřít stará paní. „Dobrý den, jsem Berta Buly, nenašlo by se tu místo na přespání?“ „Buly?“ zopakovala stará paní Bertino příjmení. Berta nechápavě přikývla. „Já se taky jmenuju Buly, Ela Buly!“ řekla překvapená paní. „Jsem ze země Tajemství a před dvaceti pěti lety jsem utekla paní Pelenové, protože chtěla zjistit, proč nemám kouzelnou moc,“ řekla Ela. „Já taky, právě teď jsem utekla přes hranice paní Pelenové,“ řekla Berta. „Opravdu? Nejspíš budeš moje příbuzná! Tato vlastnost se dědí po dvaceti pěti letech. Jak se jmenuje tvoje babička?“ zeptala se Ela. „Róza, proč?“ odpověděla Berta. „Moje sestra se jmenuje Róza, to nejspíš znamená, že jsem tvoje prateta!“ řekla překvapeně Ela. „Můžu tu s vámi zůstat?“ zeptala se Berta. „Ano,“ odpověděla Ela.

Johy

Tajný vzkaz z Atlantidy II

Jak už jste jistě četli v minulém čísle časopisu, Karel objevil tajný vzkaz z Atlantidy. Poté ho dal do muzea. Tentokrát se Karel setká s velmi slavným detektivem, který bude mít velký zájem o onen vzkaz, který Karel našel v minulém díle.

Karel se vyhříval na pláži a popíjel limonádu, když za ním přiběhl táta a hned mu vykládal, ať jde honem domů. Karel se ho vyptával: „Co se děje?!“ A táta mu vysvětlil, že dostali dopis od Leonarda, tedy nejznámějšího detektiva na světě. Ve vzkazu stojí, že Leonardo má hodně velký zájem o ten vzkaz (opravdu velký), co našel předloni o prázdninách. A zítra přijede do města. Karel ho už dlouho obdivuje, jednou by chtěl být jako on. Teď má příležitost ho vidět na vlastní oči, a slavný detektiv má dokonce zájem o vzkaz, který Karel našel. Rychle běžel domů, aby se na zítřek připravil. Potřeboval vypadat co nejlépe, když k nim přijede nejznámější detektiv na světě. A také si potreboval uklidit v pokoji, protože se detektiv u nich zastaví doma. A hned co to všechno udělal, už ho máma honila k večeři. Další den ráno byl Karel celý natěšený. Od rána byl ve všem hodně rychlý. Hned po škole běžel domů, protože detektiv tu měl být každou chvíli. Doma si vzal čisté oblečení a šel ho vyhlížet. Najednou uviděl přijíždět černou limuzínu. Karel rychle vyběhl, aby detektiva přivítal. Detektiv byl celý až po ramena zahalený do černého pláště, měl černé lesklé boty. Měl velký černý klobouk a obličej zahalený stínem. Karel byl šťastím bez sebe. Konečně viděl detektiva Leonarda Velkého. Chtěl se ho zeptat na pár otázek, než k němu přiběhnou média. Naštěstí vyběhl jako první a všechny předebral. Karlovy otázky zněly asi takto:

„Jaký byl váš netajuplnější případ?“

„Myslíte si, že bych mohl být stejně slavný jako vy?“

„Proč jste přijel právě k nám na ostrov Kaňku?“

Vzápětí přiběhli Karlovi rodiče, ti se pozdravili s detektivem Leonardem. „Dobrý den, pane Leonardo, jsme velice poctěni, že jste k nám zavítal,“ řekli Karlovi rodiče. Ale to už sem běžela média. „Pojďte rychle dovnitř.“ Uvnitř si Leonardo dal kávu a malinový koláč. „Bylo to moc dobré!“ řekl. Další den požádal Leonardo Karla, jestli by se s ním šel podívat na ten vzkaz do muzea. Karel souhlasil. Detektiv si vzkaz pečlivě prohlédl a odešel. Karlovi se to zdálo divné. Detektiv řekl, že by tu zůstal ještě pár týdnů...

Tom, Tobi, Michal

POKRAČOVANÍ PŘÍŠTĚ...

Martin, Mára, Alvy

Lesní příšera

„Elen!!!“ volala Alex. „Kde jsi?“ Alex a Elen žijí v dětském domově, byly kamarádky už odmalička. Alex už od rána hledá Elen. Už byla skoro na všech místech, kam Elen ráda chodila až na.... les, kam měli zakázáno chodit, protože jeden z chlapců tam šel a už se nevrátil. Elen byla ten typ člověka, který chtěl najít svoje rodiče, a proto pořád utíkala. „Elen, tak tady jsi, hledala jsem tě snad úplně všude. Proč jsi byla v lese? Víš, že do lesa nesmíme. Pamatuješ si, co se stalo Maxovi.“ Alex si všimla, že je Elen z něčeho vyděšená. A tak se jí zkoušela zeptat, ale ona na nic neodpovídala. Elen se hlavou honilo vše, co v lese zažila. *Co když se pro mě vrátí? Neodnesou mě? Nesmím to nikomu říct, ani Alex.*

Elen v lese zažila mnoho věcí: Ráno se vydala do lesa. Najít šíp, který včera večer ztratila. Šla cestou a najednou ji něco popadlo a uneslo ji to hluboko do lesa. Probudila se v jakési chatrči. A slyšela z jiné místnosti bublání vody. Vešla do té místnosti a málem omdlela. Byla tam vysoká postava. Přes obličej měla kápi a celá byla porostlá mechem. Elen se hodně bála. Postava si sundala kápi. Vypadala ještě víc strašidelně. Elen už podruhé tohoto dne omdlela. Když se probudila, tak nad ní stála příšera. „Jsem rád, že už tu nejsem sám. Kdysi jsem tu měl společníka, ale tolik se bál, že jsem ho nechal jít. Vrátil se?“ „Kdo se měl vrátit?“ „Myslím, že se jmenoval Max.“ Elen začala panikařit. V hlavě jí zněla spousta hlasů. *Cože, Max byl tady!? Propustil ho, propustí mě taky? A co je vlastně zač? Udělá mi něco?* Osoba ji opět oslovila: „Dáš si něco k jídlu? Je čas večeře.“ Osoba vypadala strašidelně, ale působila velice zdvořile a mile, což však nebyl žádný důvod tady zůstat. Elen přemýšlela, jestli má říct *ano, dám si něco k jídlu*, anebo *ne, nechci*. Bála se, že když řekne *ne*, tak ho urazí, ale když *ano*, tak jí dá něco jedovatého. Nakonec řekla *ano*. Dostala polévku. Všude v polévce byli žížaly a červi, ale Elen radši nic neříkala, a když se osoba nedívala, tak tu polévku vylila z okénka. Osoba pak řekla: „Pane bože, já jsem se ti nepředstavil, jmenuji se Artur.“ Artur, pomyslela si Elen, to je hezké jméno. Pak se Elen odvážila promluvit. „Já jsem Elen...“ „To je hezké jméno,“ pochválil ji Artur. Elen se na něj usmála, najednou se přestala bát a zeptala se ho, jestli neví, co se mohlo stát s Maxem. „Tak to opravdu nevím, ale počkej, vlastně mě něco napadá... Mám dva bratry, kteří jsou přesný opak mě. Místo toho, aby se s lidmi přátelili, tak je zabíjí. Bohužel s tím nemůžu nic dělat.“ Elen se hodně vyděsila a začalo jí hodně bít srdce. *Cože, Max je mrtvý? To snad ne, anebo se jim vyhnul? Možná jen utekl odtud někam do města, nebo někam jinam.* „Hele, promiň, ale já musím jít zpátky, určitě mě všichni hledají, hlavně Alex.“ „Počkat, jako vážně zase tady budu sám? No tak dobrá, mám tě doprovodit?“ „To je v pořádku, zvládnou to, děkuju.“ Elen si sice myslela, že bude rozzlobený, ale nebyl. Vypadal sice smutně, ale pak už nic neříkal. Artur jí pak připravil na cestu jídlo a pití a vše jí dal do malé tašky. Když Elen vyšla z chatrče, koukla se do té tašky a viděla nůž. Lekla se, ale řekla si, že je to vlastně dobře, kdyby se něco stalo, tak má obranu. Elen se naposledy rozloučila s Arturem a vyšla na cestu. Po dvaceti minutách cesty uslyšela za sebou něčí kroky. Vyděsila se a začala utíkat. Ten, kdo byl za ní, zrychlil taky. Chytil ji a svalil na zem. Byli dva a hodně se podobali Arturovi. A v tu chvíli jí došlo, kdo to je... ...Bratři, o kterých jí vyprávěl. A najednou si vzpomněla...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Kája a Áňa

Novákovi a zběsilá dobrodružství

Z minulého prvního dílu si stačí pamatovat, že Karel Novák, tatínek a hlava celé výpravy, Lucie (maminka) a malá Markétka skončili v Baltském moři (i když pro příběh není důležité v jakém), jen kousek od břehu, který ale jako by najednou zmizel...

Naposledy jste četli: *...„Tamhle něco je! Vypadá to jako... bublina? Ale mnohem větší...“ „Nic lepšího nemáme, a ať to je, co je to, a děje se cokoli, je to jediný viditelný bod,“ řekl Karel a společně s holkami se vydal k tomu... něčemu.*

Představte si stokrát zvětšené dno skleněné mísy vzhůru nohama. Zhruba takhle to „něco“ vypadalo. Novákovi k tomu došli, trvalo to ani ne minutu, člověk by řekl, že vzdálenost sama postupně mizela. „Co myslíš, že to je?“ zeptala se Lucie. Nikdy nic takového neviděla. „To fakt netuším, ale nezdá se ti, že to, no, ehm, trochu září?“ Opravdu. Zdálo se, že skleněná stěna sama vydávala slabé světlo, z dálky nepostřehnutelné. A nejen to, stěna vypadala, že je z nějaké hmoty, co se vlní a třepotá na místě, i když nepatrně. Karel si opatrně přehodil Markétku na levačku a pravou rukou si začal sundávat svoje milované vodotěsné hodinky. Beze slov je opatrně zvedl do vzduchu, rozhlédl se po okolí, jestli se něco nezměnilo (nezměnilo), a k údivu své ženy je hodil přímo o stěnu, o kterou se zpomalily, ale nezastavily se. Za stěnou jako by byla mlha, a na druhé straně stěny bylo Karlovi i Lucii jasné, co bude jeden z nich nejspíše muset udělat. Podívali se na sebe a v jejich očích byl znát strach. Teď jim necháme chvíli na rozloučenou a přesuneme se do okamžiku, kdy Karel natáhl ruku a prsty se dotkl stěny. Bylo to... příjemné, samotného ho to překvapilo. Čekal toho hodně (fantazie mu ještě před pár sekundami jela na plné obrátky), ale příjemně hřející teplo opravdu ne. Zavřel pevně oči a po ruce následovala noha, trup, hlava a nakonec zbytek těla. Nějakou dobu mu trvalo, než se zase s klidem znovu nadechl. „Zvládl jsem to? Žiju? Kde to jsem?“ proud myšlenek se mu řítíl hlavou a on jim jen stěží odolával. Konečně otevřel oči. **Před ním se rozkládalo město.** Nebo spíše to, co městem kdysi bývalo. Otočil se a s nepatrnou úlevou si oddychl. Lucie a Markétka stále byly na druhé straně. Viděl je naprosto dokonale, jako by stěna zmizela. Ale byla opravdu pryč? Karel opatrně natáhl ruku a prsty se ocitly na druhé straně. Vtom je něco uchopilo- „Ne, to je jen Lucie,“ hrklo na chvíli v Karlovi. Lucie ho uchopila za celou ruku a dřív, než si stihla rozmyslet, vkročila za svým manželem i s Markétkou...

Novákovi ohromeně koukali na zříceniny a ruiny starého města. „Myslíš, že to je...“ „Ne, nemyslím. Vím to, co jiného by to bylo? Musíme se právě koukat na starodávnou, legendární a bájnou Atlantidu!“ pronesl Karel pevným hlasem. A mezi námi, trefil přímo do černého. Jen kdyby mu Lucie uvěřila. Ale když teď procházeli polorozpadlými budovami, přesvědčila se na vlastní oči. „Kdysi to tu muselo být nádherné,“ myslila si při pohledu na majestátní budovy a zbytky záhonů a zahrad. Vše bylo symetrické, uprostřed města se rozpínalo náměstí, kterému dominovala mohutná fontána, na které seděl pidimužiček.

Byl tak maličký, že kdyby na něj neupozornila Markétka, která se zatím probudila, rodiče by si ho byli bývali ani možná nevšimli nebo by ho považovali za nějakou sošku, která se jako zázrakem dochovala.

Mužiček seděl zády k Novákům, vesele klátil nohama a broukal si nějakou melodii. Jakmile je uslyšel, strnul, prudce se otočil a vycenil na ně dlouhé ostré zuby. „Kdo stě?!“ vztekle zašišlal. Měl nosový hlásek, čehož si byl nejspíš plně vědom, poněvadž se to snažil ze všech sil zamaskovat. Lucie se vzpamatovala jako první a pozdravila ho: „Dobrý den, rádi vás poznáváme. Já se jmenuji Lucie Nováková, toto je můj manžel Karel Novák a naše dcera Markétka. Ocitli jsme se zde omylem a nevíme, jak se vrátit. Pokud nám poradíte, slibujeme, že už se nikdy nevrátíme a necháme vás i toto město na pokoji. Můžeme se tedy dohodnout?“ Zdálo se, že mužík o tom přemýšlí, a náhle, z ničeho nic, vybuchl: „Poladím? Jestli vám poladím? Myšlítě ší, ne, vy še oplavdu

domnívátě, že vím, jak odtuď plyč? A něnapadá vás, když už ště řak chytčí, ploč bych tu požád' tlčel, kdybych věděl, jak odtuť plyč? ČO?!!!“ Poslední slova už téměř křičel a postupně i zapomínal skrývat svoje uši drásající šišlání. A pak, jako kdyby ze sebe dostal poslední kousky duše, se sesypal a srdceryvně se rozbřečel. Dřív než ji stihli rodiče zastavit, se za ním Markétka rozběhla a objala ho. „Děkuju, děkuju ti holčičko zlatá. Tohle jsem potřeboval. Rád' bych se vám omluvil za mé chování, věc se má tak: Kdysi dávno šem žil v klálovství, a moč moč šem řam žlobil. řak mě klálovřa nechala pošlat řem a řala mně hádanku...”

Slunce už vyšlo na střed oblohy a skrz podivnou bublinu hřálo Novákovy a podivného mužíčka, který se představil jako Mišmaš, do nešťastných tváří. „Ráno to chodí po čtyřech, v poledne po dvou a večer po třech..., co by to tak mohlo být?“ mumlal si Karel pro sebe. Mišmaš tušil, že hádanku, nad kterou si on bloumá hlavu už pět set let, nevyřeší oni za minutu. Přesto doufal, že... no, tři nové mozky by na něco mohly přijít, ne? Markétka si znuděně házela kamínkem, když v tom jí vylítl z ruky a přistál kousek od ní. Seděla už na zemi, záda opřená o studnu, a tak si pro kamínek dolezla jako kočička. V tom se v Luciině tváři mihlo rozluštění. „Ano! Už to mám! Ráno, v poledne a večer - to nejsou časy, ale životní období! Když je malý, batolí se po čtyřech, pak chodí po dvou a na konci života používá k chůzi hůl! To je správná odpověď, je to člověk!“

Z čista jasna se bublina přímo nad jejich hlavami roztrhla a začala postupně mizet, společně s fontánou, ulicemi a budovami. Malá vlnka narazila Karlovi na tělo a on se otočil, spatřil břeh s již roztaženými slunečníky a šťastně objal svou ženu, Lucii Novákovou, a zatočil se s ní v náručí. Za chvíli už byli na břehu a udýchaně se rozvalili na dece, kterou si ten den, nebo včera?, roztáhli. „Ale kde je Mišmaš?“ vyhrkla Markétka. No jo, kde je? To už se asi nikdo nikdy nedozví, je možné, že byl osvobozen, nebo zůstal v dávné Atlantidě, nebo se jim to třeba celé zdálo. To už ale navždy zůstane tajemstvím...

KONEC ☺

Zita

Detektivka

Ukradená brož

Inspektor Šiška se v půl osmé ráno díval na zprávy jménem Čas, mluvilo se v nich o ukradené broži: „Krádež velmi vzácné brože se odehrála v centru Prahy v pět hodin ráno, pachatelé opustili zemi.“ Inspektorovi se na tom hned něco nezdálo. Zavolal kontrolní policii (policie, co kontroluje třeba: kolik letadel přeletělo nad ČR, jaká je největší naměřená rychlost v autech atd.). Výsledky ihned přišly: letadla: 0, helikoptéry: 0, největší naměřená rychlost u jiných dopravních prostředků: 55 km/h. Inspektor přijel do studia, kde se zprávy Čas natáčí, a zatkl je za krádež brože. PROČ?

Odpověď: Krádež se odehrála v 5 hodin ráno, nyní je dvě a půl hodiny po ní. Bez letadel, helikoptér a s největší rychlostí 55 km/h by se zloděj nestihl dostat z centra Prahy za hranice včas.

Básnička tajemství

Pokud tajemství v sobě dusíš
a někdo ti říká, že musíš
povědět jemu ho hned
nezoufej a hled'
jak smutný je teď

on zjistil, jak ses cítil ty
a hned věděl, že byl zlý
pak omluvil se ti
ty šťastný jsi byl
ale v hloubi duše věděl jsi
co vše jsi si prožil

Kája a Áňa

Hani, Áňa

Tajemství

Každý na světě má svoje tajemství,
někdo větší,
a bojí se, že se to všichni dozví,
někdo menší,
no a sám si ho nakonec vyzradí.

Všechna tajemství jsou trochu tajemná,
některá více a některá méně,
ne každá stojí za trochu tajemna,
ale to není jejich chyba přece.

A co má zůstat skryto, se prozradí,
kdo za to může, čípak je to chyba?
„Přece těch, co neudrží tajemství!“
stěžuje si všem polámaná pýcha.

Zita

GUMÍDEK V KOUPELNĚ

Byla to doba, kdy večer přecházel
do časného rána.

Pan Valentýn jde do koupelny, je tam něčí
stín.

Jediné, o čem sní, je **VANA**.

Dveře jsou lehce pootevřené, tiché
žbluňkání v místnosti zaslechne.

Jeho dlouhé chlupy rázem promění se
v **husí kůži**.

Však on odhodlání má!!! A v tom momentě
začíná nebezpečná zábava!

Z pootevřených dveří spadne mísa s vodou
a pán už letí na zem, co se stane rázem?

Po svém břiše po koupelně hopsá jako
GUMÍDEK.

Po chvilce hopsání vyletí oknem ven.

Tak vyjde ke dveřím, ty však jsou zamčené, v tom případě mu už nic nezbyvá a začne lézt po stěně.

To mu moc nejde, tak zkusí okap a v tu chvíli má pocit, že na to káp!!!

Okap se nahýbá ze strany na stranu a v ten moment přestává mít odvahu.

PRÁSK!!!! křupne okap, naštěstí až ve chvíli, kdy podlahu ucítí.

Když konečně pan Valentýn se na své nožky postaví, neznámá osoba se nad ním vzpřímí.

A praví: „UMYJ SI VLASY!!!“ „Ale vždyť já jsem plešatý!!!“

To už ale osoba zuří. Valentýn však osobu nechá osobou,
vyndá si ze skříňky pytlíček a víte co z něj vykoukne???

Nevíte...?

No přece **GUMÍDEK!!!**

Tajemství

Viděl jsem oblohu,
co v sobě skrývá?
Má u sebe v brlohu
tu píseň, co zpívá?

Viděl jsem velké stromy,
tajemství ukrývají,
do stínů halí domy
a život dlouhý mají.

Viděl jsem tmavé mraky,
šedé jako oblak dýmu,
bez štěstí a lásky
přikryly tuhle krajinu.

Viděl jsem pevné ptáky,
poletující mezi mraky,
se svobodou a touhou
vyčkávají na cestu dlouhou.

Viděl jsem žhnoucí Slunce,
odráží se v tůňce,
jeho paprsky svítí
na tohle letní kvítí.

Viděl jsem květinu,
rozzářila mýtinu,
měla listy barevné
svým tvarem podivné.

Viděl jsem jelínka,
jak tichounce naříká,
chybí mu maminka,
která lesem utíká.

Viděl jsem klidný potůček,
udělal přes něj krůček,
rybka proplula pode mnou
s její ploutví červenou.

Barča, 8. A

Darina 8.A

Tajemství má každý z nás,
 umístí ho mezi nás.
 Málokdo o něm ví,
 i když o tom někdo slyší,
 nic víc už neuslyší.
 Každý z nás dobře ví, že tajemství
 se rozvíjí, dostane se mezi lidi
 a kdo ví, zda se jim líbí.
 Názory se někdy dozvím,
 i když vím, že se řídit jinými
 pravidly musím.

Bára, 8. A

Daria 8.A

Tajemství

Co se skrývá za dveřmi?
 Neváhej a pověz mi.
 Proč jsou pevně zamčené
 a tak krásně zdobené?

Kde je ukryt klíč?
 Hledal jsem všude.
 Kde asi bude?
 A našel pouze míč!

Míč je sic užitečný,
 pro mou věc však zbytečný.
 Tajemství zamčené
 nebude zrazené.

Jakub, 8. A

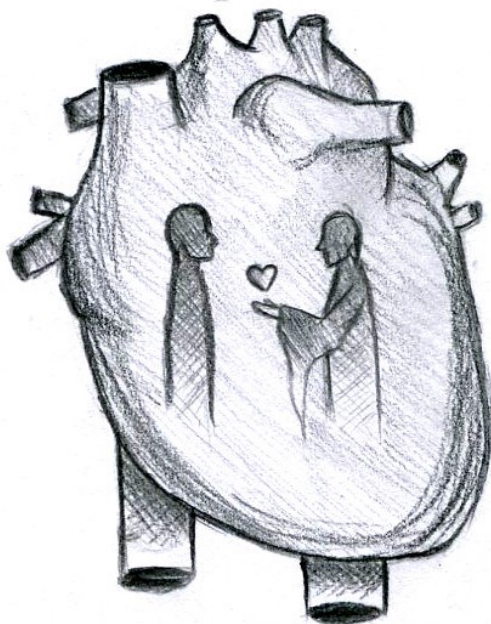
Darina 8.A

Tajemství

Chráním tajemství ve svém srdci,
nikomu jš nřeknu, o čem je.
Chtěla bych jednou vzít tvé ruce
a říct: „Viš, že jsi můj celý svět?
Viš, že když se ti podívám do očí, vidím růže krásný květ?
Viš, že jsi pro mě jako můj ochranný amulet?
Viš, že ve tvých očích vidím miliony hvězd?
Viš, že si vybírám tebe, ale mám mnoho jiných cest?“
Ano, chtěla bych ti to říct,
ale je to jen tajemství v mém srdci,
které budu chránit do svého konce.

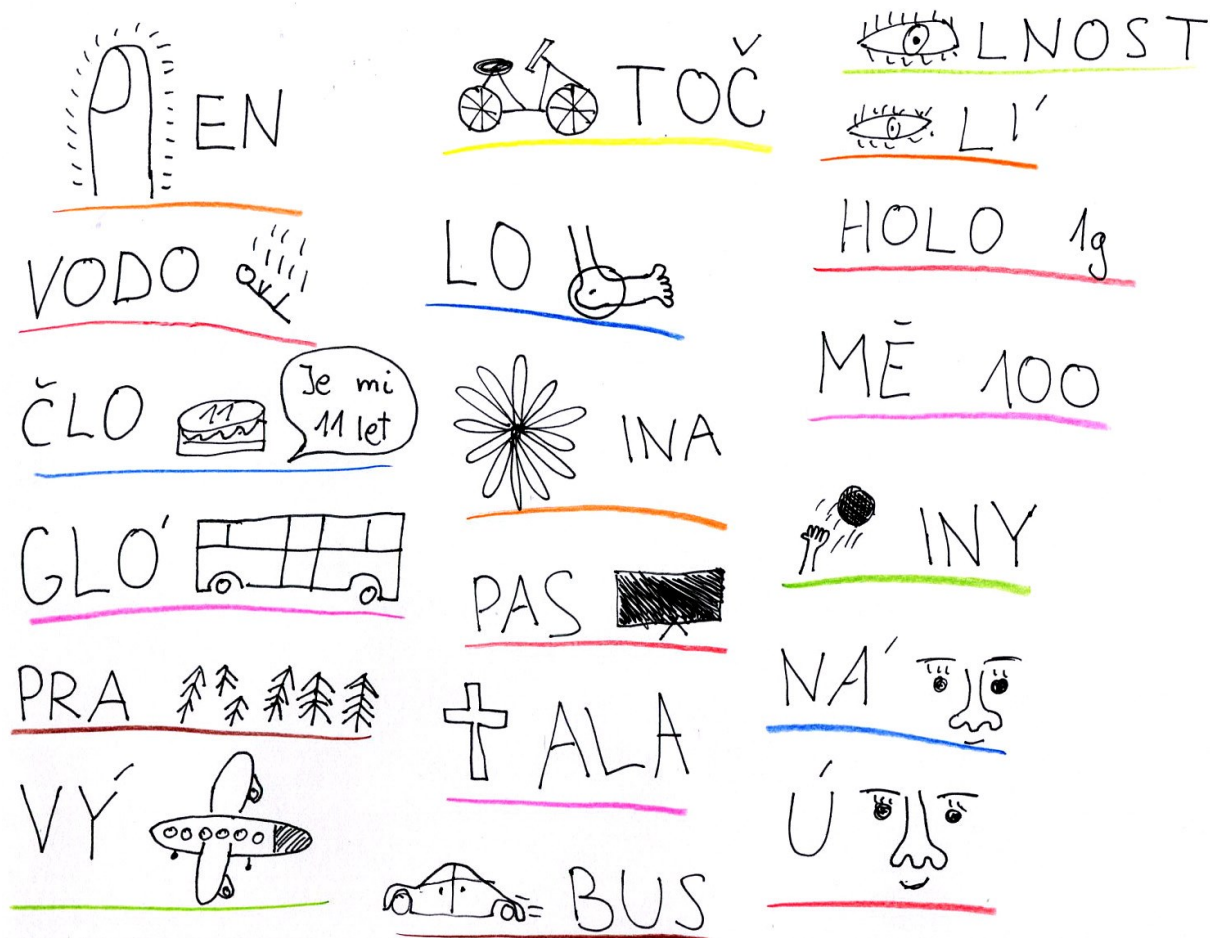
Daria 8.A

DESET ZAPEKLITÝCH HÁDANEK

1. Velmi teplou má moc, zmizí však, když přijde noc. Co je to?
2. Má to jehly, žádnou nit,
umí dupat, ne však šít.
3. Kolik tučňáků žije na severním pólu?
4. Ve dne malá jako myš
a když ji vidíš, nevidíš.
5. Petrova maminka má tři syny. Pondělí, Úterý... a jak se jmenuje ten třetí?
6. Na koni jel král,
svou věž pozoroval.
Pěšci vedou jeho krásnou dámu,
když vidí jelena, střelec je tu.
Co to je?
7. Jdou, jdou a cesta jim neubývá.
8. Má to řeky, a ne vodu, má to lesy, a ne stromy, má to města, a ne domy. Co je to?
9. Má to čtyři slabiky, ale víc než dvacet písmen.
10. Je to tvoje, ale ostatní to používají víc než ty.

Sofi

Zita

Osmisměrka 8

t	y	h	t	m	M	o	z	a	i	k	a	L	W	t	b	a	n
b	a	W	y	L	h	q	L	d	á	L	m	v	o	d'	d	n	
c	i	j	š	o	h	x	o	ž	n	k	e	m	k	d	n	k	
r	L	g	e	i	š	g	d	f	i	z	r	b	u	S	š	o	t
v	h	a	i	m	r	d	ě	z	b	r	a	ň	o	ň	c	x	k
f	b	x	v	u	S	L	j	r	L	k	m	a	t	n	b	L	e
š	d	e	t	e	k	t	i	v	e	y	c	d	s	á	o	s	v
Q	ě	a	m	a	t	t	v	g	c	t	k	a	r	b	e	u	c
ó	í	v	n	b	L	S	h	í	a	ch	b	L	o	o	a	a	L
z	y	x	L	c	o	k	i	S	h	n	a	u	Q	j	d	r	m
n	n	š	o	p	k	a	S	w	g	m	k	b	e	e	i	t	h
o	o	ž	n	o	i	p	š	x	r	r	p	a	c	ř	j	o	o
t	h	a	x	L	p	ž	p	a	f	L	o	ž	b	r	d'	n	v
e	i	h	č	S	o	r	m	k	ž	f	Q	š	a	z	t	i	o
S	k	h	h	j	i	m	L	S	h	e	r	L	o	c	k	m	r

Najdi 10 slov

Mozaika
tajemství
bomba
notes
sherlock

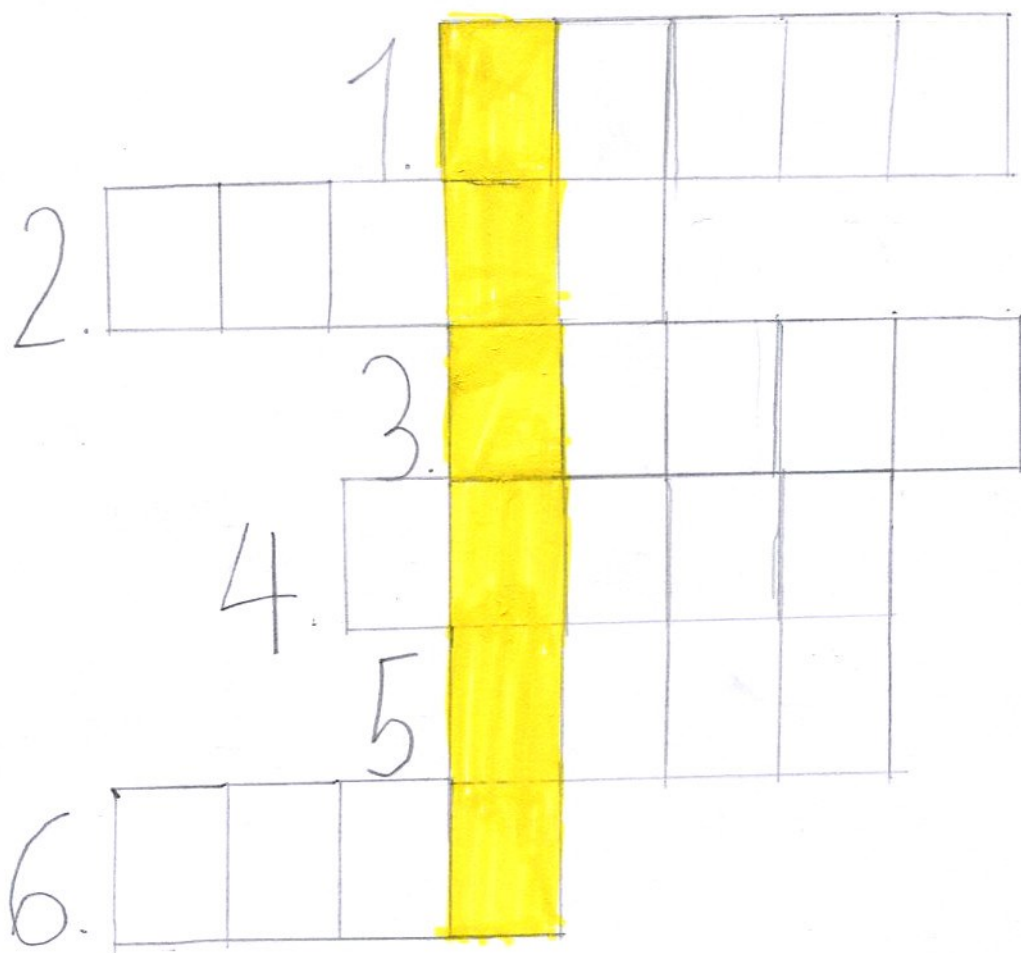

?

?

špion
zbraň
detektiv
náboje
klobouk

Dáda

Ela

Spoj k sobě
protiklady

hodný
krásný
dlouhý

zima

noc

světlo

slunce

bílá

krátký

zlý

den

vedro

hnusný

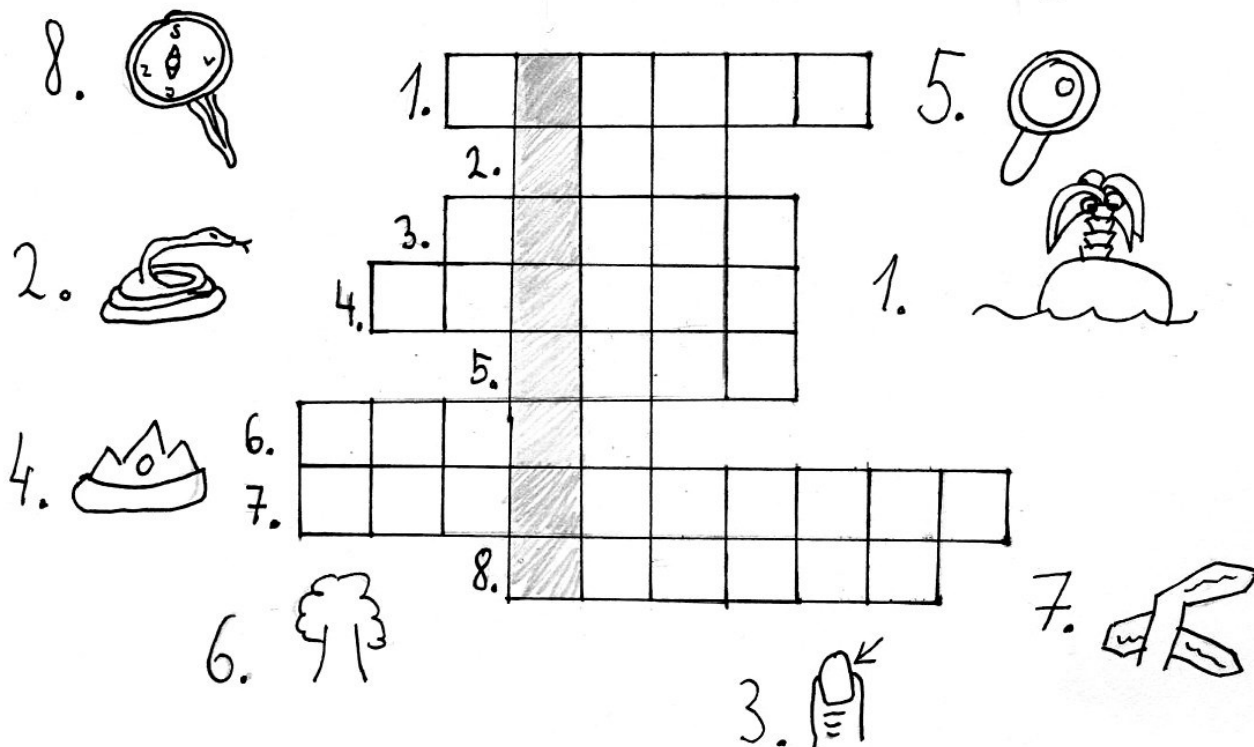
tma

černá
měsíc

Křížovka

← vybarvi →

Znáš nějakého -----a
třeba z knížky? Jestli ne, tak
se můžeš zeptat rodičů nebo
kamaráda. Jestli ano, tak jaký

-----?
Je to detektiv

Jméno

H-----
Příjmení

Hani

h	k	í	r	ů	s	o	s	d
	l	š	d	l	v	š	t	a
ě	í	b	é	ý	u	m	o	r
n	č	l	í	ř	á	p	p	h
s	e	z	á	m	e	k	a	b
í	v	t	s	m	e	j	a	t

1. lupa

4. klíče

2. stopa

5. hrad

3. tajemství

6. zámek

šedá- 1,
červená- 2
ružová- 3
modrá- 4
žlutá- 5

?

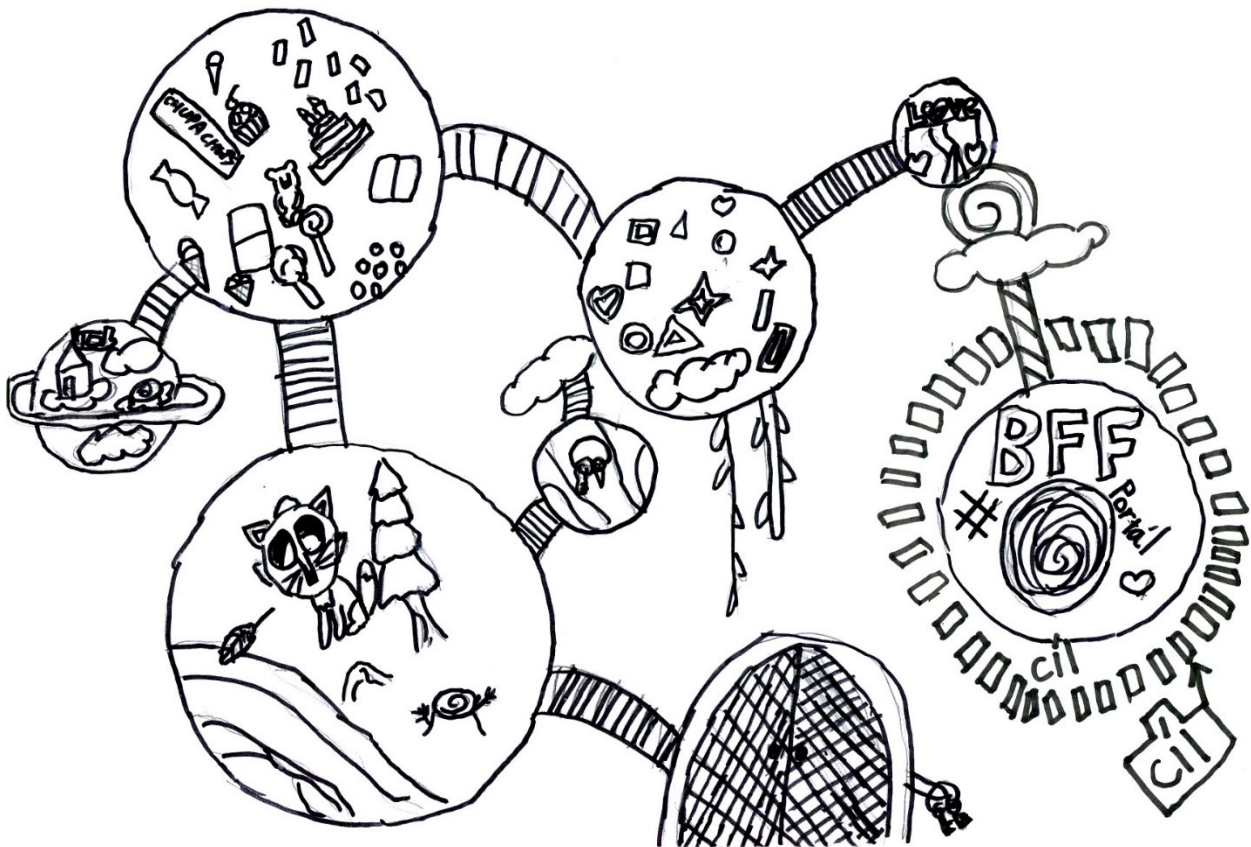
?

SPÓJ PODLĚ ČÍS EL

?

15. 16. 17.
14. 29. 30. 31. 18.
13. 28. 32. 19.
12. 27. 33.
11. 26. 34. 20.
10. 25. 22. 21.
9. 24. 23. 35.
8. 7. 6. 36.
5. 37.
4. 38.
3. 39.
2. 40.
1.

VÍŠ, CO TO JE? A K ČĚMU
SLOUŽÍ?

Luisa, Johanka 3.C

Poznáš pohádkové bytosti?

Poznej pohádkové bytosti, a na řádek
napíš kdo to je.

Kdo to je?

Kdo to je?

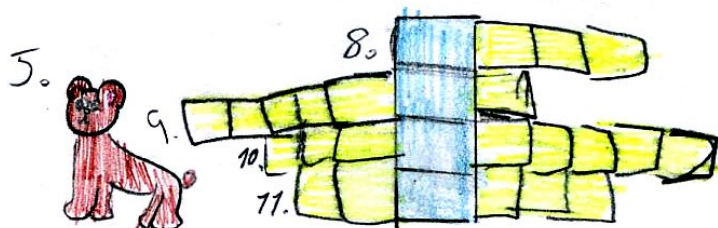
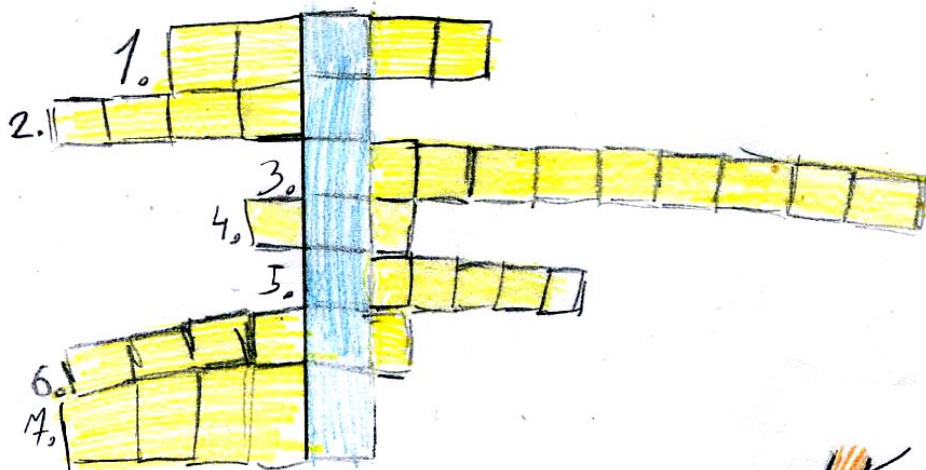
Kdo to je?

Kdo to je?

Celestýna 3.C

20 2 Vyluštis křížovku? 20 2

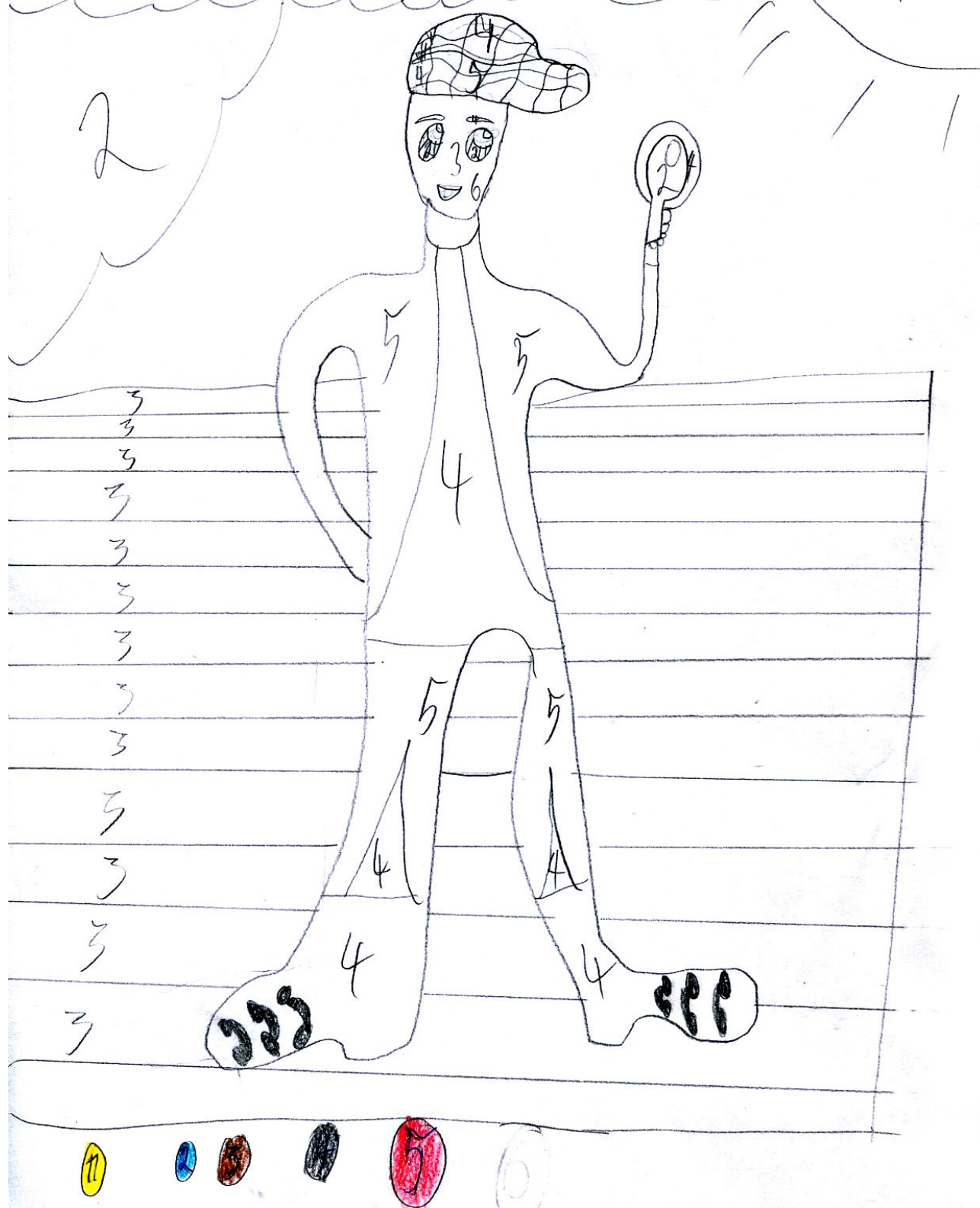

4. Ema

vybarvi obrázek podle čísel.

1

Míša 3.D

TIP NA VÝLET

VOJANOVY SADY

Doporučuju, protože tam kvetou krásné květy, a to nejlepší je, že tam volně chodí pávi. A můžete si tam pořídit krásné fotografie.

Kde se nachází: Když se od naší školy vydáte na zastávku tramvaje Zelená, nastoupíte na tramvaj číslo 18 a dojedete na zastávku Malostranská. Potom půjdete ulicí U Lužického semináře a už stačí jenom vejít. Kdybyste měli zájem, můžete se od zastávky tramvaje Malostranská vydat ulicí Letenská a jít do Valdštejnské zahrady.

Pokud se rozhodnete tam vyrazit, doufáme, že se vám tam bude líbit!!!

Mára, Alvy

Odpovědi na hádanky ze strany 16:

1-slunce, 2-ježek, 3-žádný (tučňáci žijí na jižním pólu), 4-tma, 5-Petr, 6-šachy, 7-hodiny, 8-mapa, 9-abeceda, 10-tvé jméno

Sofi

